

dostal koncesi pro trafikou na náměstí a jenž tedy své hospodářské zájmy odvažoval a přes to smlouvu tak, jak zní, uzavřel. Bylo tedy na něm, by plnil převzaté smluvní závazky, věda, jaké následky pro případ neplnění ujednal. Těmto následkům se nemůže vyhnouti povšechným tvrzením nemravnosti smlouvy, o níž tu nelze mluvit, ježto ani svým obsahem ani účelem neporušuje zásady obchodního styku nebo všeobecně uznané zásady mravní (sr. rozh. čís. 5903 sb. n. s.). Dodati jest jen tolik, že nájemní smlouva nepodléhala ochraně nájemníků podle § 31 (1) čís. 4 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n.

Čís. 9917.

Zemřel-li protokolovaný kupec jednotlivce, jehož firma měla sídlo na Slovensku, již před podáním žaloby, jest žalobu podati proti jeho dědici a prokázati úmrtním listem, že žalovaný jest dědicem.

Nejde o žalobu na dědice, bylo-li původní označení žalované firmy doplněno dodatkem: »k rukám dědiců zemřelého majitele firmy«.

Nebyla-li žaloba znějící proti protokolované firmě kupce jednotlivce na Slovensku doručena k vlastním rukám majitele firmy nebo prokuristy, nýbrž jen k rukám osob, které žalobce nikoliv v žalobě samé, nýbrž jen v podání určeném pro soud označil jako dědice zemřelého majitele firmy, ale o nichž nebylo v žalobě tvrzeno, že jsou také nynějšími majiteli firmy, nebylo doručení provedeno řádně a nebylo tu promeškání, když se tyto osoby k roku nedostavily.

(Rozh. ze dne 16. května 1930, R I 298/30.)

Žalobě pražské firmy proti protokolované firmě Mikuláš R., obchod se železem ve Zvoleni na Slovensku procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání vyhověl. V odvolání uplatňovaly vdova a dcera po Mikuláši R-ovi, že tu není zmeškání, ježto Mikuláš R., majitel protokolované firmy Mikuláš R., zemřel již dne 28. prosince 1929, kdežto žaloba byla podána dne 15. ledna 1930, takže žalované straně nemohla býti doručena. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek první stolice i s předchozím řízením počínajíc doručením žaloby jako zmatečné a vrátil věc prvnímu soudu s poukazem, by dále po zákonu jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalující strana opustila v rekursu své dřívější stanovisko, které zůstávala ještě v odvolací odpovědi, že žalovanou stranou jest protokolovaná firma Mikuláš R., obchod se železem ve Zvoleni na Slovensku, zastoupená dědici zesnulého majitele, pokud se týče pozůstalost zemřelého majitele, a snaží se nyní dovozovati, že prý žalovala přímo dědičky zesnulého majitele firmy pod dosavadní firmou. Jde tu o otázku, kdo má býti žalován a komu má býti žaloba doručena, zemřel-li protokolovaný kupec jednotlivce již před podáním žaloby. V souzeném případě

jest tuto otázku řešiti podle práva platného na Slovensku, poněvadž jest nesporné, že protokolovaná firma Mikuláš R. měla své sídlo ve Zvolení, tedy v oblasti, kde dosud platí právo uherské. Podle uherského práva dědic nabývá dědictví již okamžikem zůstavitelovy smrti ex lege, bez přihlášky. Hereditas jacens není uherskému právu známa. Pro zůstavitelovy dluhy jest žalovati dědice a prokázati úmrtním listem, že žalovaný jest dědicem (Fajnor-Záturecký: Nástin súkromého práva, str. 472 a 474). Žalující strana se vůbec neřídila podle těchto zásad a zcela neprávem dovozuje v rekursu, že žalovaní byli dědici zesnulého majitele firmy, neboť to odporuje obsahu spisů, dle nichž bylo původní označení žalované strany: »prot. firma Mikuláš R., obchod se železem, Zvoleň, Slovensko« opraveno takto: »prot. firma Mikuláš R., obchod se železem Zvoleň, Slovensko, v r u k á m dědiců zemřelého majitele firmy (jmenována manželka a dcera zůstavitele)«. Z tohoto opraveného označení jest zřejmé, že i po opravě byla žalována zase jen prot. firma Mikuláš R. a že dodatkem »k rukám dědiců zemřelého majitele firmy« bylo jen naznačeno, kterým určitým osobám má býti žaloba za tuto firmu doručena. Odvolací soud správně usoudil ze spisů, že žalující strana původní žalobu neopravila, takže odvolatelkám bylo doručeno vyhotovení žaloby téhož znění jako jest vyhotovení ve spisech, ve kterém není vůbec dodatku »k rukám dědiců zemřelého majitele firmy . . .«. Plyne to zejména z toho, že nedoručené vyhotovení žaloby nebylo žalující straně vráceno, nýbrž při spisech ponecháno, a že k podání č. j. C III 52/30, jež bylo na soud zadáno v jediném vyhotovení, které zůstalo ve spisech a nebylo žalované straně dodáno, bylo připojeno jen ještě jedno vyhotovení téže žaloby. Podle toho nebyly odvolatelky o opravě označení žalované strany obsažené jen v podání ani vyrozuměny. Nebyla-li žaloba, znějící proti protokolované firmě kupce jednotlivce doručena k vlastním rukám majitele firmy nebo prokuristy, nýbrž jen k rukám osob, které žalující strana nikoli v žalobě samé, nýbrž jen v podání určeném pro soud označila jako dědice zesnulého majitele firmy, ale o nichž nebylo v žalobě tvrzeno, že jsou také nynějšími majiteli téže firmy, nebylo doručení provedeno řádně a platně a nebylo tu promeškání, když se tyto osoby k roku nedostavily, neboť osoby, kterým se žaloba doručí, musí z ní seznati, proč se vlastně žaloba znějící proti firmě doručuje jim. Odvolací soud proto právem zrušil dle § 471 čís. 4 a 5 a § 477 čís. 4 c. ř. s. rozsudek pro zmeškání i řízení jemu předcházející a neoprávněnému rekursu nebylo lze vyhověti.

Čís. 9918.

Žaloba o trpění exekuce na hypoteku jest žalobou hypotekární ve smyslu § 57 j. n. Ocenění zástavy žalobcem v žalobě níže, než činí zajištěná pohledávka, nelze pro domnělou nepřiměřenost jako příliš nízké bráti v pochybnost, aniž vyšetřovati pravou hodnotu předmětu sporu.

(Rozh. ze dne 16. května 1930, R I 300/30.)